

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 5

MAI 2022

58. ÅRGANG

«Dåp i Bolivia». Foto: Ingar Gangås

«Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere.» Mat 28:19-20a

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:

Fredrik Heian, Skreåvegen 90,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758

E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234

E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Fredrik Thorbjørnsen, Hemsgata 54
3242 Sandefjord Tlf. 905 95 749

E-post: fredrtho@online.no

Sekretær: Martin Fjære, Valberggrenda 13 A,
3160 Stokke. Tlf. 979 89 427

E-post: sekretar@nll.no

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01

E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5

Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00

E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060

E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Peters pinsetale

«Da sto Peter fram sammen med de elleve. Han hevet røsten og talte til dem: Jødiske menn, og alle dere som bor i Jerusalem! La dette være kjent for dere, og lån øre til mine ord!

For disse er ikke drukne, slik som dere mener. Det er jo bare den tredje time på dagen! Men dette er det som er sagt ved profeten Joel:

Det skal skje i de siste dager, sier Gud, da vil jeg utgyte av min Ånd over alt kjød. Deres sønner og døtre skal tale profetiske ord. Deres unge menn skal se syner, og de gamle blant dere ha drømmer.»

«Israelittiske menn, hør disse ord! Jesus fra Nasaret var en mann utpekt for dere av Gud ved kraftige gjerninger, under og tegn som Gud gjorde ved ham midt iblant dere, som dere selv vet. Han ble forrådt etter Guds fastsatte råd og forutviten, og dere slo ham ihjel idet dere naglet ham til korset ved lovløse hender. Ham oppreiste Gud, idet han løste dødens veer. For det var umulig for døden å holde ham fast.»

«Men da de hørte dette, stakk det dem i hjertet, og de sa til Peter og de andre apostlene: Hva skal vi gjøre brødre?

Peter sa da til dem: Omvend dere, og la dere døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal dere få Den Hellige Ånds gave.

For løftet tilhører dere *og deres barn*, og *alle dem som er langt borte* [hedningene], så mange som Herren vår Gud kaller til seg.»

Apg 2:14-17;22-24;37-39

Noen ord om småbarns dåp

Av Carl Olof Rosenius

«Og de bar små barn til ham for at han skulle røre ved dem; men disiplene truet dem som bar dem. Men da Jesus så det, ble han harm og sa til dem: La de små barn komme til meg, hindre dem ikke! For Guds rike hører slike til. Sannelig sier jeg dere: Den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, skal slett ikke komme inn i det!»

Mar 10:13-15

Her viser Herren oss fire viktige ting:

1. Små barn trenger å ta imot Guds rike.
2. De alene er skikket til å ta imot det.
3. Guds rike hører dem til.
4. Jesus vil at de skal komme til ham for å bli velsignet.

Barna trenger å ta imot

At disse barna, som ble ført til Jesus denne dagen, var *små* barn, er tydelig

ut fra dette at de ble båret til ham, som også Lukas sier: – De bar små barn til ham for at han skulle røre ved dem (Luk 18:15). At disse barna, ja, alle små barn, trenger å ta imot Guds rike, er klart av det Jesus sier, at den som ikke tar imot Guds rike som et lite barn, kommer ingenlunde inn i det.

Hvorfor trenger små barn å ta imot Guds rike? Fordi de er født av syndig kjød og unnfanget i synd (Salme 51:7). De er derfor født «utenfor Guds rike», er vredens og ikke Guds barn, og det er bare Guds barn som hører Guds rike til. Bare dem som er født av Gud er Guds barn. «De er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud» (Joh 1:13).

Et barn som fødes til verden er som Adam etter fallet, for det står ikke at Adam fødte en sønn i Guds liknelse,

Innhold, mai 2022

Peters pinsetale.	side 2
Noen ord om småbarns dåp Av Carl Olof Rosenius.....	side 3
Kva vi har i Jesu dåp. Av Ragnar Opstad.....	side 6
Kirkefedrenes syn på dåpen. Av Tormod Vågen.....	side 7
Dåpen. Av Lars Fossdal	side 10
Møtekalender	side 11
Lyset skinner i mørket. Av Ingar Gangås	side 15
Program Fossnes.	side 19
Program Laberget.	side 20

men i sin egen liknelse, «etter sitt eget bilde» (1Mos 5:3). Og hvordan var Adam etter fallet? Han fryktet for Gud og skjulte seg for Guds ansikt blant trærne i hagen. Han ville ikke ydmyke seg for Gud og bekjenne sin synd, men han skjøv skylden for fallet over på Eva. Hun var likedan og gav slangen skylden (1Mos 3).

Guds ord taler klart om at vi er født i synd. Erfaringen viser oss det samme. Troende foreldre, som har fått Guds-bildet gjenopprettet i sine hjerter, avler ikke syndfrie barn. Vi er av naturen syndere. Det er ikke slik at synden kom til oss først da vi hadde nådd en viss alder, men vi har alle synden i oss, både i sjel og legeme, helt fra vi blir født. Et dårlig tre blir jo ikke dårlig først etter at det har båret dårlig frukt, men det er dårlig fordi det er runnet av en ond rot. Slik er det også med oss. Vi ble ikke syndere først da vi begynte å tenke, tale og gjøre ondt. Men vi er syndere fordi vi er født av syndig sæd. Vi er født syndere, derfor kan vi ikke annet enn synde. Like sikkert som at Adam trengte å få Guds-bildet gjenopprettet, like sant er det at alle barn som er født i Adams bilde, trenger å bli født på ny og få Guds bilde, ellers intet urent skal komme inn i Guds rike (Åp 21:27).

Barna er mottagelige

Når Jesus sier at du må bli som barn for å komme inn i Guds rike, er det klart at de som *ikke* tar imot Guds rike som et lite barn, skal heller ikke komme inn i det. Jesus har hermed vist oss at en trenger ikke være noe annet enn barn for

å ta imot hans rike. Et barn fødes naken inn i denne verden. Like sikkert som at kroppen trenger klær, har det også en naken sjel som trenger å bli kledd.

En mor tenker på klær til barnet sitt allerede før det blir født. På samme måte har Jesus ordnet med en rettferdighets-kledning for barnets sjel allerede før fødselen. Som mor har omtanke for dets legeme, har Den Hellige Ånd omsorg for barnets sjel. Og like umulig som det er for et spebarn å løpe vekk fra sin mor så hun ikke får stille det, like lite kan det samme hjelpeløse barn gjøre Den Hellige Ånd motstand slik at han ikke får innta dets hjerte. Døperen Johannes ble fylt av Den Hellige Ånd allerede i sin mors liv (Luk 1:15). Men hvilket menneske hadde forkynt Guds ord for ham slik at han kunne få Den Hellige Ånd?

Guds ords prediken trengs for de som er eldre, for at det kan virke på dem så de blir like mottagelige og bøyelige som det barnas hjerter er. Voksne må bli som barn om de skal ta imot Guds rike, mens barna allerede er mottagelige og tar imot, fordi de er barn.

Guds rike hører barna til

Men her er det viktig å tenke rett. Det er Guds rike som hører barna til, og ikke motsatt: De små barn hører ikke Guds rike til fordi de er barn. Av naturen står alle barn utenfor Guds rike fordi de er av Adams ætt. Men de har rett til Guds rike, for Guds rike hører dem til. Det vil si at Guds rike nettopp er for slike hjelpeløse.

Alle barn er delaktige i Adams «synde-

forderv» fra fødselen og står dermed utenfor Guds rike. Men fordi Kristus er en soning for all verdens synd, og på denne måte også for alle barns arvesynd, så er all deres synd betalt og de har rett til Guds rike. Jesus har gjort opp for all synd og tatt på seg all den straff som synden forårsaket. Arvesynden medfører både skyld og straff. Den er en fordervelse som har gjennomsyret hele mennesket. Men Jesus har utstått straffen i vårt sted. Det gjelder synd både i tanker, ord og gjerninger, men like meget selve arvesynden.

Men da er det nødvendig for oss å bli delaktige i hans lidelse, bli gjenfødt og få et annet sinn som hater vårt kjødelige sinn og våre onde tanker, ord og gjerninger, samt å få en ny tale, en ny «tunge» som fører et nytt liv. Adams synd, og døden, var i verden før vi ble født.

På samme måte er Kristi nåde og det evige liv til, før vår fødsel. Men likevel ingen er delaktig i Adams synd, eller skyldig til døden, *før* han er født inn i denne verden, har heller ingen del i Kristi nåde og det evige liv *før* han er født etter Ånden og gjenfødt av Gud.

Kristi forsoning er større enn Adams synd og dekker over all din synd. Gud vil at du skal bli delaktig i denne forsoning.

La de små barn komme!

Jesus vil at de små barn skal komme til ham og få velsignelse. Ingen har del i Kristi forsoning uten å ha del i Kristus. Derfor sier Jesus, ikke bare til de voksne: «Kom til meg!» Men han innbyr også de små barn og sier: «La de små barn

komme til meg!» Bare den som har gått gjennom døren, hører med til Kristi rike. «Jeg er døren» sier Jesus, «Om noen går inn gjennom meg, skal han bli frelst» (Joh 10:9). Og: «Ingen kommer til Faderen uten ved meg» (Joh 14:6).

Ingen – heller ikke et lite barn – blir salig uten å komme til tro på Jesus. Derfor vil Jesus at disse små barn skal komme til ham, for at han kan gi dem del i sin nåde og velsignelse.

Hvordan blir en gammel delaktig i Jesus og alt det som Jesus vil gi ham? Paulus sier: «For dere, så mange som er døpt til Kristus har ikledd dere Kristus» (Gal 3:27). Videre skriver han: «For i dåpen ble dere begravet med ham [Kristus], og i den ble dere også oppreist med ham ved troen på Guds kraft – han som oppreiste Kristus fra de døde» (Kol 2:12). Her viser Paulus at vi gjennom dåpen blir delaktige med Jesu død og oppstandelse. Det betyr at Kristus anser oss som delaktige med hans oppstandelseslegeme.

Som kristne kjenner vi på vårt syndelegeme og må drages med det mens vi ennå er her på jorden. Men for Gud er dette legeme allerede avlagt i dåpen, og da er vi for ham som et lem på Kristi legeme.

Mennesket tenker at dette dødens legeme, vår syndenatur, avgår ved døden først når vi legges i grav. Men for Gud er det slik at vi allerede i dåpen er blitt delaktige i Kristus og innpodet i ham. Han er det sanne vintre, og når vi er innpodet i ham som er stammen, innebærer det at vi har fått del i samme natur som selve stammen. →

Kva vi har i Jesu dåp

Av Ragnar Opstad

Eg har nyleg høyrte ein tale av tidlegare bibelskulelærer Øivind Andersen. Eg noterte noko frå slutten av talen som eg vil dela med bladet sine lesarar: «Jesus ble døpt på en syndsbejkenne. All den synd som er gjort i verden fra Adam og til det siste menneske, bekjenner han som sin. Han bekjenner at det er han som har gjort det:

– Det er jeg som har gjort det!

– Det var jeg som var Adam i Paradis, det var jeg som var David som drev hor og begikk mord.

Tenk på at Jesus var der i ditt og mitt sted. Det er jeg som har gjort det, sier Jesus, om din og min synd. Det er stedfortrederen!

Han sier at han har gjort dine og mine synder. Det sier han i en bekjennelse i Jordan. Det var derfor han ble døpt.

Jesus sa om alt som var gjort; det var jeg som gjorde det! Jeg vet ikke hva du har

å bære på i din samvittighet. Det er vel flere av dere som har noe spesielt i livet å tenke på. Du har vært verre enn andre. Du må stanse opp og tenke på at Jesus sier: Det var jeg som gjorde det!

Han gikk i ditt sted».

Så langt Øivind Andersen.

No er det vel ikkje akkurat noko direkte nytt i det som Andersen seier. Carl Olof Rosenius er inne på litt av det same. Det som vart så godt for meg, er måten Andersen kan klargjera og få fram sanninga på. Eg har mange synder som har plaga meg og teke frimodet mitt; kanskje mest synder som er gjort i kristenlivet. Det er iallfall dei som er tyngst. Og så seier Jesus i realiteten: Det er eg som har gjort dei! Ja, men då er jo ansvaret hans! Då ligg det på han å gjera opp for dei! Og det er nettopp det han har gjort! For meg! For alle! Her ligg krafta til siger over våre freistingar – og til å tena Gud i Ånd og sanning.

L&E

Konklusjon

Derfor er barnedåpen den aller sikreste dåp, ettersom den som døpes må være «skikket» til det, og Jesus selv har sagt at vi må bli som barn for å ta imot Guds rike. Det er Gud som handler i dåpen. Vi må derfor ikke gjøre den til *vår* gjerning, men la den være det den er: et verk av Gud, der han kaller syndere til samfunn med seg i Jesus Kristus.

Så må den takke Gud, som allerede

i sin barndom ved dåpen ble innsatt i Kristus og fikk motta hans nåde til å leve i og for ham. Måtte du så ikke bli en tørr gren på vintreet som en dag må kastes på ilden (Joh 15:6), men fortsette å suge liv og saft fra stammen – ved å bli i Jesus Kristus og i dåpens pakt.

*Utdrag fra «Veiledning til fred»,
Augsburg Publishing House,
Minneapolis, USA 1929.*

Kirkefedrenes syn på dåpen

Av Tormod Vågen

Da den oppstandne Frelser før sin himmelfart gav sine disipler ordre om å erobre verden for ham, fikk de to midler til bruk i denne gjerning. De skulle lære og døpe. Forkynnelsen av evangeliet og dåpen har derfor grunnleggende betydning i all misjonsvirksomhet og menighetsdannelse.

Ser vi nærmere på hva dåpen i følge Guds ord er og virker, finner vi at den inntar en sentral plass i selve frelsesspørsmålet. Ingen har sagt dette sterkere og enklere enn Jesus Kristus selv i den misjonsbefaling som vi har nedtegnet i Markusevangeliet (16:16): «Den som tror og blir døpt, skal bli frelst». Dåpen hører altså med til frelsens midler.

Der troen ble fremhevet på bekostning av dåpen, tok svermeriet overhånd. Der dåpen ble fremhevet på bekostning av troen, stivnet kristenlivet til.

Tro og dåp hører sammen i følge Guds ord og bør følges ad i forkynnelsen og i vår kristelige erkjennelse. (...)

Barnedåpen

Var barnedåpen praktisert i oldkirken? Finnes det noe historisk vitnesbyrd om at barnedåpen har en sammenhengende historie fra apostlenes dager? Har vi adgang til å få vite hvordan de første åndsfylte kristen-generasjoner stilte seg til dette viktige spørsmål? Vi vil nå la kirkefedrene og historien tale.

Tertullian

Først vil jeg la Tertullian få ordet. Han er nemlig den eneste av de menn fra oldkirken som går under det ærefulle navn kirkefedre, som taler mot barnedåpen. Bare det ene faktum er talende nok. Tertullian var født i Nord-Afrika omkring år 160 og døde år 222. Han var en fremragende kristen, men ble rent læremessig ikke så lite forkvaklet av montanismen. Frygeren Montanus var en svermer som utgav seg for å være talsmannen Jesus hadde lovt. Han mente seg «å være kommet videre enn aposteltiden» og sa at «Talsmannen ved Montanus hadde åpenbart større ting enn Kristus gjennom evangeliet». Tertullian var en tid helt slukt av montanismen. Han kom senere ut av den, men det er ting som tyder på at den hadde satt sine dype spor i hans liv.

Om barnedåpen sier Tertullian: «Derfor er det av hensyn til hver enkelt persons egenskap og alder nyttigere å vente med dåpen, spesielt når det gjelder de små. For hvorfor er det nødvendig å utsette fedrene for risiko? Herren sier: Hindre dem ikke i å komme til meg. Men la dem komme når de vokser til, la dem komme når de blir underviste, når de får vite hvor de kommer. La dem bli kristne når de blir i stand til å kjenne Kristus. Hvorfor iler den uskyldige alder til syndenes forlatelse? Den som innser dåpens verdi, frykter mer dens følge – ansvar – enn

han frykter for å oppsette den. Den uberørte tro er viss om saligheten».

Denne uttalelse fra Tertullian fra omkring år 200 er opplysende på mange vis:

1. Den vitner om at barnedåpen var vanlig praktisert. Ja, enda fadderordningen var utbygd!

2. Hvis ikke barnedåpen hadde vært apostolisk, ville det ha vært Tertullians beste våpen mot den. Ja, det er vanskelig å forstå at han ikke ville bruke det våpenet. Den nærmeste slutning er at det ikke fantes.

3. Tertullians innvending mot barnedåpen er at den er unødvendig, da barna lever i uskyldhetsstanden.

4. Tertullian går på to vitale punkter imot nåtidens motstandere av barnedåpen. Han går ut fra at dåpen gir syndenes forlatelse. Videre regner han med at *barna tror*. Han kaller den for en «uberørt tro».

5. Egentlig er det noe vi ennå ikke har nevnt som gjør at Tertullian er imot å døpe barn. Han taler om «fedrenes risiko» og sier at «den som kjenner dåpens verdi, frykter mer dens følge – ansvar – enn han frykter for å oppsette den». Vi møter her trangen til å utsette dåpen til dødsstunden, da det var en utbredt mening at dåpen rensket fra alle *tidligere* synder. Derfor var det best å få dette renselsens bad i dødsstunden. (...)

Vi skjønner snart at disse Tertullians tanker ikke har noen apostolisk kilde. De smaker helst av at han eier noe av montanismens trang til å forbedre den apostoliske kristendom.

Vi vil så høre litt av det de andre kirkefedre sier om dåpen. Deres uttalelser går uten unntagelse i barnedåpens favør.

Ireneus

Han var født omkring 140 e.Kr. og led martyrdøden år 202. Han var i unge år disippel hos Polykarp som igjen var disippel hos apostelen Johannes. Omkring 180 skriver Ireneus: «Kristus kom for å frelse alle gjennom seg selv, alle sier jeg, som gjennom ham blir gjenfødt til Gud, spebarn, små barn, barn, ungdommer og eldre». Det kan ikke godt være tvil om at Ireneus med uttrykket «gjenfødt til Gud» tenker på dåpen. På et annet sted sier han således direkte at «dåpen er gjenfødelse til Gud».

Kirkemøte

I året 253 ble det avholdt et afrikansk kirkemøte som behandlet dåpen. Så langt vi skjønner, var det på dette møtet ikke noen diskusjon om barnedåpens berettigelse. Men diskusjonen gjaldt spørsmålet om barna bør døpes før de er åtte dager gamle. Kirkefaderen *Cyprian* meddeler resultatet av drøftelsen og mener at dåpen bør finne sted så tidlig som mulig. Kirkemøtet kom til det resultat at «Guds nåde kan ikke holdes borte fra noe menneske så snart det er født».

Origenes

Kirkefaderen Origenes ble født ca. 185 og døde i 254. Han var en av Guds rikes store skikkelser og var selv døpt

som barn og sier om barnedåpen: «I følge den kirkelige regel skal dåpen gis til de små barn». Han sier også at «like fra apostlene har kirken mottatt den tradisjon at dåpen skal gis også til de små barn». Det er utrolig at Origenes kunne fremsette påstanden om barnedåpens alder uten et sikkert grunnlag. Dertil levde han for nær begivenhetene.

Som begrunnelse for barnedåpen uttaler Origenes: «Ingen er ren for syndig besmittelse om hans liv på jorden bare var én dag. Og fordi den medfødte besmittelsen avtvettes gjennom dåpen, blir de små barn døpt».

I *Hippolyts kirkeordning* (noe senere enn år 200 e. Kr.) regnes det med barnedåp. Det heter der: «Døp først de små barn. De som kan tale for seg, skal svare selv. De som ikke kan tale, skal foreldrene eller en annen som hører familien til, svare for».

Augustin

Vi vil til sist høre hva Augustin sier om dåpen. Han beklager meget at han ikke ble døpt som barn. Som spebarn ble han innviet til katekumen ved korssets tegn og salt på tungen. Da han i sin barndom ble syk, traff moren forberedelse til dåp, men utsatte den da han frisknet til igjen: «Min renselse ble altså utsatt som om det var nødvendig at jeg skulle bli enda mer tilskitnet hvis jeg ble i live».

Han sier om barnedåpen: «Kirkens sed å døpe de små skal ikke foraktes eller på noen måte anses overfødig, eller bli regnet som ikke apostolisk».

I kampen mot pelagianerne som nektet arvesynden, sier Augustin at «de likevel måtte medgi at små barn bør døpes. Dette gjorde de fordi de ikke kunne komme noen veg mot hele kirkens autoritet som uten noen som helst tvil grunner seg på Herrens og apostlenes overlevering». (...)

Konklusjon

I de første 1 000 år etter Kristi fødsel er det bare én av kirkefedrene som hever sin røst mot barnedåpen (Tertulian). Og heller ikke han nekter at den er apostolisk. Det er i seg selv et så sterkt historisk vitnesbyrd at det burde høres og gis akt på ned gjennom alle senere århundrer. Disse menn eier ellers en enestående tillit av alle kristne. Jeg nevner at de fikk den oppgave å avgjøre hvilke bøker som skulle høre med til Det nye testamente. Her tror vi at Gud ledet dem og gjennom dem gav oss de ekte apostoliske skrifter. Men når det gjelder barnedåpen, betviles deres ord!

Til slutt vil jeg også nevne at alle de gamle kirkeavdelinger som i sin tid stod apostlene nærmest: den greske, romerske, armenske og koptiske, praktiserer barnedåp. Også det er et historisk vitnesbyrd av uhyre vekt. At mange trass i disse mektige historiske kjensgjerninger nekter barnedåpens berettigelse under henvisning til kirkehistorien, er uforståelig.

*Fra heftet «Dåpen»,
Lunde Forlag, 1972*

Dåpen

Av Lars Fossdal

Jesus innstiftet dåpen på fjellet i Galilea da han ga misjonsbefalingen: «Meg er gitt all makt i himmel og på jord! Gå derfor ut i all verden og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere» (Mat 28:18-20).

Begrepene barnedåp, voksendåp og troendes dåp står ikke i Bibelen, den taler om én dåp (Ef 4:5). Jeg ønsker her å ta fram hva Skriften sier om dette og om det som skiller mest mellom det baptistiske og det evangelisk-lutherske dåpssyn.

Dåpens betydning

Det greske ordet for dåp betyr å dykke ned, neddykking og å vaske (ren). I Romerbrevet (6:1-11) skriver Paulus utførlig om dåpen, om hva den er og hva den gir den som tror på Jesus. Gud forener den dømte med Jesus, han dør med ham, begraves med ham, han står opp av graven med Jesus, herliggjort, og han lever for Gud med Jesus. I det syvende verset står det: «Den som er død, er rettferdiggjort». Vi ser ut fra dette at dåpen formidler frelse fra Gud, den gjør meg delaktig i Jesu frelsesverk. Dåpen er evangeliet synlig, den viser meg hvordan Gud frelste(er) meg.

Det ser vi også i Apostlenes gjerninger (2:38). Peter sa på pinsedagen til de jødene som ble truffet i sin samvittighet av hans tale, og som spurte

hva de skulle gjøre: «Omvend dere, og la dere alle døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse». I kapittel 22 (v.16) forteller Paulus hva Ananias sa til ham, etter at han hadde møtt Jesus: «Og nå, hva venter du på? Stå opp og la deg døpe og få dine synder vasket bort, idet du påkaller hans navn». I Galaterbrevet (3:26-27) skriver han: «Alle er dere jo Guds barn ved troen på Kristus Jesus. For dere, så mange som er døpt til Kristus, har ikledd dere Kristus». I Titus brev (3:4-5) leser vi: «Men da Guds, vår frelsers godhet og kjærlighet til menneskene ble åpenbart, frelste han oss, ikke på grunn av gjerninger som vi hadde gjort, men etter sin miskunn, ved badet til gjenfødelse og fornyelse ved Den Hellige Ånd, som han rikelig har utøst over oss ved Jesus Kristus, vår frelser». Og Peter skriver i 1Pet 3:20-21 om Noa og vannflommen, at åtte sjeler ble frelst ved vann, «det som også nå frelser oss i sitt motbilde [avbilde], dåpen». Klarere kan det vel ikke sies at dåpen er et nåde-middel til frelse for dem som tror.

Blir alle dømte frelst? Nei, trollmannen Simon er et eksempel på det. Han «tok ved troen han også» og ble døpt, men sammenhengen og fortsettelsen viser at han ble ikke frelst da han ble døpt (Apg 8:9,13,18-23). Han levde i uoppgjorte synder. Dåpen frelser bare dem som kommer til tro på Jesus, «for uten tro er det umulig å være til behag

Møtekalender

Juni

4.-6. Mosvik (IKS/Haugtun, pinsemøter)

Gunnar Nilsson

4. Langli (pinsemøter)

Ragnar Andersen og Martin Fjære

4.-6. Sandnes (Skjæveland, pinsemøter)

Per Bergene Holm

8.-12. Ørsta

Sigbjørn Agnalt

12. Årnes

Martin Fjære

17.-19. Fossnes (barneleir)

John Peder Samdal, Kirsti Fjære, Kristine Bergene Holm, Reidun Irene Fossdal og Sara Heian

17.-19. Larvik

(Trettenes, ungdomsleir)

Dag Rune Lid, Jan Eirik Berre

17.-19. Larvik (Kongshaugen, yngresleir)

Lars Fossdal, Harald Fjære og Øystein Laberget

for Gud» (Heb 11:6). Og Markusevangeliet (16:16) sier at «den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt» (selv om han er døpt).

Et nådemiddel

Nå mener flere at dåpen frelser uansett hvem som blir døpt, fordi den er et nådemiddel. Men disse tar ikke med alt som Det nye testamente sier om dåpen, og derfor kommer de til den konklusjonen. Men som vi allerede har nevnt: det står skrevet at uten tro kan ingen være til behag for [tekkes] Gud (Heb 11:6), selv om en er døpt, og det gjelder alle, både barn og voksne. Det er med dåpen som det er med evangeliet, in-

gen blir frelst ved å høre evangeliet hvis ikke Ordet får skape tro i hjertet. Heller ikke noen blir frelst i dåpen dersom Ordet ikke får skape tro i hjertet.

Den lutherske kirke lærer at vi har tre nådemidler, tre midler som bringer oss frelse fra synden: Ordet, dåpen og nattverden. Men egentlig har vi bare ett nådemiddel, Ordet. Dåpen og nattverden viser oss synlig hva Ordet er og hva det gjør med den som tror det. Dåpen (Ordet, evangeliet) gjenföder oss til evig liv ved at vi dør og oppstår med Jesus. Dåpen formidler evangeliet. Og nattverden (Ordet, evangeliet) er mat for det nye livet som ble skapt ved troen på Jesus. Nattverden formidler evangeliet. Uten Ordet er dåpen bare

vann nyttig for legemet, og nattverden er bare brød og vin, som kun er nyttig for legemet.

Voksendåp

Ved å henvise til Markusevangeliet: «Den som tror og blir døpt» (16:16), mener mange at dåpen forutsetter en bevisst tro på forhånd. Et annet eksempel som understøtter dette, er den etiopiske hoffmannen, som trodde av hele sitt hjerte og ble døpt (Apg 8:34-38). Dåpen kalles derfor for voksendåp eller for de troendes dåp. Det legges da vekt på at dåpen er en bekjennelseshandling, hvor en offentlig bekjenner troen på Jesus og at en vil etterfølge ham. Å la seg døpe blir da å inngå en god samvittighetspakt med Gud (1Pet 3:21).

Det er klart at enhver som lar seg døpe, bekjenner at han vil tro og følge Jesus. Men er ikke dåpen mye mer enn en bekjennelseshandling, ettersom den formidler den uforskyldte frelse? Deres dåpen er å inngå en samvittighetspakt med Gud, slik noen uttrykker det, blir ikke det å betrakte som en gjensidig paktsinngåelse til frelse? Men er ikke dåpen i følge Bibelen en ensidig pakt, der det er Gud alene som handler? Kolosserbrevet (2:11-12) sier: «I ham [Kristus] er dere også blitt omskåret med en omskjærelse som ikke er gjort med hender, ved at kjødets legeme ble avlagt, ved Kristi omskjærelse. For i dåpen ble dere begravet med ham, og i den ble dere også oppreist med ham, ved troen på Guds kraft – han som oppreiste Kristus fra de døde».

Johannes-dåpen

Det baptistiske dåpssynet trekker Johannes-dåpen frem som forbilde for den kristne dåp. Det finnes imidlertid ikke noe direkte skriftbelegg for dette. Derimot er vannflommen på Noas tid et motbilde [avtrykk, bilde] av dåpen i følge Skriften (1Pet 3:20-21). Johannes-dåpen gjaldt bare en kort tid på slutten av den gamle pakt og var en dåp til omvendelse (Mat 3:11) og bekjennelse av sine synder (Mat 3:6). Av Apostlenes gjerninger (19:1-6) ser vi at det var noen disipler i Efesus som var blitt døpt med Johannes-dåpen. Men de hadde ennå ikke fått Den Hellige Ånd. Paulus døpte da disse, la hendene på deres hode, og de fikk Den Hellige Ånd.

Det blir hevdet som et argument for voksendåp at Jesus døpte seg som voksen i Jordanelva. Da ser en ikke hvor forskjellig Jesu dåp var, sammenlignet med det som skjedde med de andre. De var syndere som lot seg døpe til omvendelse og syndenes forlatelse (Luk 3:3), deres synder ble billedlig talt lagt igjen i vannet. Jesus var syndfri da han steg ned i vannet, men han bekjente i Johannes-dåpen all verdens synd som sin. Fra denne dagen bar han våre synder. «Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss» (2Kor 5:21). Jesus ble døpt til synd, de andre ble døpt fra sin synd.

Velsignelsen

Det hevdes også som et argument at Jesus ikke døpte barna, men velsignet dem. Da glemmer en at Jesus levde i

den gamle pakt og at den nye ennå ikke var innstiftet. I den gamle pakt var pakts-tegnet omskjærelsen, helt fra Abraham og fram til Jesu død og oppstandelse. Da ble Det nye testamentet – den nye pakt og dåpen (det nye pakts-kjen-netegn) gyldig. Testator – Jesus – måtte først dø for at Det nye testamentet, den nye pakt, skulle bli gyldig (Heb 9:16-17). At Jesus velsignet barna var ingen erstatning for omskjærelsen. Den kom i tillegg. Velsignelsen er ikke å betrakte som et nådemiddel. Både i den gamle og den nye pakt praktiserer vi velsignelsen, slik den for eksempel lyder til oss i «den Aronittiske velsignelse» (4Mos 6:23-27). Når det står at Jesus ikke døpte noen (Joh 4:1-2), men velsignet dem, var det altså fordi dåpen ennå ikke var innstiftet, noe som først kunne skje etter hans død og oppstandelse.

Arvesynden

Mange hevder at barna er uskyldige helt frem til det blir seg synden bevisst. Men ifølge Jesaja (48:8) er ikke barna uskyldige: «For jeg visste at du er troløs og er blitt kalt en overtreder fra mors liv av». De har del i arvesynden, de er troløse og overtrer Guds hellige vilje fra mors liv av, alt fra fosterstadiet. «Det som er født av kjød, er kjød» (Joh 3:6). De er av naturen vredens barn, slik vi voksne er det (Ef 2:1-3). Frelsen og himlenes rike er også for dem.

Det evangelisk-lutherske dåpssyn

Vi døpes til Faderens, Sønnens og Den Hellige Ånds navn. Der Ordet får skape tro i hjertet på Jesus, blir det til

frelse for den som blir døpt. Gud forener ham med Jesus og han dør med Jesus, begraves og står opp igjen rettferdiggjort med ham og han lever for Gud. Eller sagt med andre ord, han er blitt «avtvettet sine synder» (Apg 22:16), gjenfødt (Titus 3:5) og blitt ikledd Kristus (Gal 3:27). Vi døpes ikke på vår tro, men til den treenige Guds navn og får del i hans frelse. Det er av bare nåde.

I følge det lutherske dåpssynet er dåpen en god samvittighetspakt med Gud, ikke på grunn av at jeg døper meg, men på grunn av det jeg får i dåpen. Jeg får del i Jesu død og oppstandelse, min synd er sonet og utslettet, jeg er rettferdig og hellig for Gud. Hebreerbrevet (9:14) sier at Kristi blod gir meg en god samvittighet ovenfor Gud, for med det er alle mine synder utslettet. Dåpen blir en stadig påminnelse for den troende om at han i Jesus Kristus er død for sine synder og lever for Gud. Og for dem som døpes uten at de kommer til tro, er dåpen et stadig kall til omvendelse og frelse.

Hvem kan bli døpt?

De som nå tok i mot hans ord, ble døpt og lagt til menigheten (Apg 2:41). Her krever ikke Peter annet av dem, enn at de vil omvende seg, tro på Jesus og følge ham.

I Apostlenes gjerninger (10) hører vi om Kornelius og hans hus. De fikk Den Hellige Ånd mens Peter talte til dem om Jesus og ble så døpt. Slik var det også med den etiopiske hoffmannen (Apg 8:27-39). Han kom til tro og så ble han døpt. Det var naturlig for

disse som nå var blitt kristne at de ville døpe seg, det var etter Jesu vilje i følge misjonsbefalingen. Dåpen lærte dem at frelsen var gratis, av nåde, og at den var tilsagt dem.

Kan barn tro og bli døpt?

Da troen er en forutsetning for å bli frelst, er det da rett å døpe barna? Kan barn tro? Bibelen svarer på det.

I Salmenes bok (8:3) leser vi: «Av småbarns og spedbarns munn har du reist deg et vern for dine motstanderes skyld, for å stoppe munnen på fienden og den hevngjerrige». På palmesøndag henviste Jesus til dette verset da barna lovpriste ham som Messias. Yppersteprestene og de skriftlærde mislikte dette. Han sa: «Har dere aldri lest: Fra umyndiges og diebarns munn har du beredt deg lovprisning?» (Mat 21:16). Det er ikke mulig å lovprise Jesus som Messias uten å tro at han er Messias. Ut fra dette ser vi at også de umyndige, og diebarna, kan tro på Jesus.

Det ser vi også av et annet ord i Matteusevangeliet (18:3). Det er vi voksne som må bli som et lite barn for å komme inn i himlenes rike og ikke barna som må bli voksne for å bli frelst. Og i det sjette verset taler Jesus om de små som tror på ham. Barna lar seg overbevise av Ordet de hører og tror det uten tanke på å forstå det og fortjene det. De er avhengig av å høre Guds Ord for å komme til tro, for det er Ordet om Jesus som skaper troen på Jesus i hjertet (Rom 10:17). Troen er først og fremst en tillit og et kjennskap til Jesus som min frelser og ikke en fornufts- og forstands sak.

Døperen Johannes var fylt med Den Hellige Ånd fra mors liv av. Han sprang av fryd i sin mors mage da han hørte «sin herres mors røst» (Luk 1:15b,41,44). Dette sier oss at også et foster kan høre, tro og fryde seg i frelsen i Jesus.

Når spedbarna i den gamle pakt ble omskåret og fikk del i pakten, hvem kan da nekte barna i den nye pakts tid vannet for at de skal få del i frelsen? I Apostlenes gjerninger (16:15) leser vi at Lydia ble døpt med sitt hus. Og i 18:8 leser vi om Krispus som kom til troen med hele sitt hus og lot seg døpe. Paulus døpte Stefanus' hus (1Kor 1:16). Ordet «hus» betyr familie, det inkluderer far, mor, barn, også svigerbarn og deres barn, slaver og frigitte. I tidligere tider levde flere generasjoner sammen. Det er da mest sannsynlig at også barna ble døpt samtidig med de voksne, slik som barna i den gamle pakt ble innlemmet i pakten ved omskjærelsen.

Tre ganger overøst med vann

Når det gjelder dåpens utførelse, gir full neddykking i vann det beste bilde på hva som skjer i dåpen i lys av Romerbrevet (6), at gamle Adam i oss skal dø og at vi står opp til et nytt liv. Men av rent praktiske grunner gikk en over til å ta vann tre ganger på hodet når en døpte. Dåp med full neddykking av spedbarn, syke og gamle, i kaldt vann for eksempel, kunne få uheldige følger. De gjorde det i tro til at det ikke er mengden av vann og symbolikken som frelser i dåpen, men Ordet og Jesus alene.

(Del 2 i neste nummer)

Lyset skinner i mørket

Av Ingar Gangås

Joh 1:1-8

Våre ord avslører hvem vi er. De sier noe om den personen som uttaler dem.

Jesus er Ordet som forteller hvem Gud er. Han åpenbarer Guds vesen og hjertelag. Og han er Ordet i bestemt form. Det betyr at han er den eneste korrekte åpenbaring av Gud. Det finnes ikke andre veier til Gud, og det gis heller ikke andre sanne beskrivelser av Gud enn denne ene, gitt ved Sønnen. Det som Bibelen formidler, er Guds åpenbaringsord om den enbårne Sønn som ble verdens frelser (Apg 4:12; Fil 2:6-11). Ordet fremstilles her som Guds Sønn, slik han også gjør i 1Joh 1:1 og Åp 19:13. Ordet formidler Guds tale og hans innerste tanker til oss mennesker. Gjennom Ordet møter vi Guds fullkomne, eneste og absolutte selvåpenbaring.

Gud skapte verden ved sitt Ord. «Da *sa* Gud...» (1Mos 1:3). «Alt er blitt til av ham...» (Joh 1:3). Johannes viser oss at dette Ordet, som var fra evighet, er det samme som ble kjød og tok bolig iblant oss (1:14).

I begynnelsen var Ordet

Johannes knytter starten av sitt evangelium til innledningsordene i 1. Mosebok: «I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden». Tanken er at gjennom han som er fra begyn-

nelsen, skapte Gud verden, og ved det samme Ord, og den samme person, frelste han verden. Det er *ham* det tales om her i Johannes-evangeliet.

Uttrykket *i begynnelsen* kan bety *ved* begynnelsen eller *gjennom* begynnelsen. Skapelsen skjedde *i* begynnelsen. Men det er også riktig å si at skapelsen skjedde *ved* ham som er Begynnelsen, fordi Gud kalles Alfa og Omega, Begynnelsen og Enden (Åp 1:8 og 18). Bibelen beskriver dette slik: «For *i* ham er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden, det synlige og det usynlige, enten det er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter. Alt er det skapt *ved* ham og *til* ham. Han er før alle ting, og alt består ved ham» (Kol 1:16-17).

Og Ordet var hos Gud

Dette kan oversettes: Ordet var *i forhold til Gud*, som igjen betyr at han var *i livssamfunn med Gud*.

Gud er én Gud, ett vesen (5Mos 6:4; Joh 10:30), men tre personer (1Mos 1:26; Mat 28:19-20; 1Kor 1:9). Ordet er den andre person i guddommen.

Martin Luther sier det slik i forklaringen til den andre trosartikkel: «Sann Gud, født av Faderen fra evighet, og sant menneske, født av jomfru Maria».

Og Ordet var Gud

Ordet er en selvstendig person i guddommen. Her understrekes det at denne personen var Gud. Egentlig er rekkefølgen på ordene slik: Gud var Ordet. Bibelen stanser ikke med å si at Ordet hadde et personlig forhold til Gud, men sier rett ut at han var Gud selv. Det er ikke lett for tanken å forstå dette. For det første sier dette oss at Ordet (Sønnen) var i begynnelsen. Sønnen har ingen begynnelse og ende. For det andre forteller det at denne Sønnen tillegges en hel og full guddommelighet. Han er Gud i vesen og egenskap. Han er identisk med Gud, men forskjellig fra Faderen og Ånden. Uttrykket «var hos Gud» viser at det dreier seg om et samfunn. Bibelen lærer at Faderen og Sønnen er likestilt. Det er snakk om en fullkommen sideordning. Den ene kan ikke være uten den andre (1Joh 2:23). Og de er like i ære, verdighet og rang (Joh 5:23; 8:16). Vi kan da konkludere med å si at: Faderen er Gud, og Sønnen (Ordet) er Gud, slik som også Ånden er Gud.

Når det står at han *var* Gud, så betyr det ikke at han nå opphører å være Gud i og med sitt komme til jorden. Han forsetter å være Gud. Han er fra evighet sann Gud. Derfor gir han seg selv navnet «Jeg er den jeg er» (2Mos 3:14). Og han fortsetter å være Gud i evighet, selv om han nå kom for å ta bolig hos oss (Joh 1:14). Slik vedblir han å være sann Gud, enda han kom for å bli kjød (sant menneske).

Han var i begynnelsen hos Gud

Med denne korte og konsise setningen oppsummeres det som er sagt foran, og oppmerksomheten samles nå om *ham* som var i begynnelsen, og som var virksom i skapelsen. Det er *han* som nå er kommet for å gi menneskene evig liv ved sitt frelsesverk.

Alt er blitt til ved ham

Alt synlig og usynlig er blitt til ved ham, både det som er i himmelen og på jorden. Ingen ting er blitt til uten Ordets virkning, verken når det gjelder skapningen her på jorden, eller det dreier seg om englene og de himmelske vesener. Absolutt alt uten unntak ble skapt ved Sønnen, ved Ordet (Salme 33:6; Ordspr 8:22-31, Heb 1:3). For å få fram rekkevidden av dette, gjentas det samme negativt:

«Og uten ham er ikke noe blitt til av alt som er blitt til» (Joh 1:3).

Da er det ikke lenger noen tvil. Gud iverksatte alle ting, og skapte det alene ved sitt Ord. Når dette understrekes så sterkt, kan det være for å vise hvor nøye sammenheng det er mellom skaperverket og forløsningsverket. Da han skapte, så var det for å herliggjøre sin Sønn. Hans største ønske er å forherlige ham for menneskene gjennom frelsens under (Ef 1:4-10).

I ham var liv

Bare i ham, *utelukkende* i ham, var liv (1Joh 5:11-12). Hans vesen er slik at han bringer selve *livet* med

seg. Det står ikke at i ham var livet, i bestemt form. Det er han også, og det vil han så visst være for oss. Men her skal det understrekes at han er den som skaper og opprettholder alt liv, både i himmelen og på jorden. Han er livets kilde og opphav (Joh 5:26). I motsetning til mennesket som er underlagt døden, må det sies om Sønnen at han er selve livet som kommer med liv. For ham må døden vike.

Vi merker oss også at det står *ham*. Det bekrefter at Ordet er en person.

Og livet var menneskenes lys

Gud er lys. Å leve med ham, er å vandre i lyset som lysets barn. Tar du imot Jesus, så får du del i både livet og lyset. Tar du imot lyset, så eier du livet. Og eier du livet, så har du lyset (Joh 8:12). Det er ikke bare slik at han *viser oss* veien til lyset, men han *bringer det med seg* når han kommer, slik Nils Peter Madsen synger:

«Du kommer, Jesus, til meg inn og så er solen tent». Her er det ikke tale om en opplysning bare, eller å få et indre lys, eller at dette lyset bringer eller gir menneskene en oppskrift på hvordan de skal få del i lyset. Men det sies kort og godt at livet *var* menneskenes lys. Tenk, dette Ordet har vært selve livet, det sanne lys fra evighet av! Og det har ikke forandret seg. Det er fortsatt slik.

Derfor fortsetter neste vers i presens:

Og lyset skinner i mørket

Dette lyset skinner alltid. Fysiske lover tilsier at lyset må vike for mørket, og at mørket må gi tapt for lyset. Det blir et enten eller. Når det ene minker og avtar, vil det andre øke og tilta i styrke. Men slik er det ikke med dette lyset. Her er det tale om Jesus som lyser for verden. Han kan ikke forandre seg, selv om mørket ikke vil ta imot ham. Mørket betyr her «verden», eller menneskeheten, som ligger i det onde. Mørket kan aldri bli så mørkt at ikke dette lyset vil fortsette å lyse. Lyset fra himmelen kan ikke endre karakter. Det slutter aldri å lyse.

Og mørket tok ikke imot det

Den falne menneskeslekt kan verken gripe eller forstå lyset, og heller ikke ta imot det. Menneskene *kan* ikke, og *vil* ikke ta imot det. Dets forstand er formørket slik at de ikke er i stand til å gripe det, eller ta imot det.

Ordet «gripe», eller «ta imot», kan her også bety «få bukt med», eller «overvinne». Da blir betydningen at mørket aldri kan overvinne lyset. Selv om mørket er stort, og ondskaperen bare vokser fra dag til dag, så klarer det aldri å overvinne lyset. Guds rike lar seg ikke overvinne av mørkets rike. Én dag skal alt mørke vike for dette lyset, selv om det på mange måter ikke ser slik ut i dag. Gud er på tronen, og han kommer til å gjennomføre sin vilje selv om menneskene reiser seg mot ham. Mennesket

kan selv sette seg utenfor Guds rike. Nådetiden for hvert enkelt menneske kan ta slutt, men Gud forblir den samme. Han er seierherren, lysets opphav, som ikke kan forandre seg.

Martin Luther har sagt om dette: «Hva kan vel solen for det, når den lyser og skinner, at jeg lukker øynene og ikke vil se dens lys, eller skjuler meg for den under jorden?»

En mann sto fram, utsendt av Gud, hans navn var Johannes

Døperen Johannes var kalt og utrustet av Gud til å være forløper for Jesus. Han hadde myndighet som Guds utsending. Hans fullmakt var ikke å finne i hans egen person, men han hadde fått den fra Gud. Johannes sto under Guds nåde, og var et utvalgt redskap i Guds hånd. I motsetning til Ordet som var fra begynnelsen, og som blir til evig tid, sto Johannes fram på historiens arena bare den korte tiden han ble tildelt av Gud. Hans oppgave var å rette folkets oppmerksomhet på Jesus.

Han kom for å vitne. Han skulle vitne om lyset

Johannes ble et vitne i ordets rette forstand, for «vitne» betyr her å «være martyr». Han kom til å vitne med sine ord, og ikke minst med hele sitt liv, da han under Herodes sin befaling ble halshogd for Jesu navns skyld. Johannes kom ikke for å vitne om seg selv. Hele hans liv gikk ut på å vitne om Jesus.

For at alle skulle komme til tro ved ham

Denne setningen kan forstås slik at folket skulle komme til tro ved (gjennom) Johannes sitt vitnesbyrd. Men det kan også forstås slik at «ved ham» står i tilknytning til lyset. Da er meningen at det er Jesus som skaper troen, at alle skulle komme til tro «på», «ved» eller «gjennom» ham.

Når det står at «alle» skulle komme til tro, må vi ikke ta det bokstavelig, og forstå det som at alle blir frelst. *Hensikten* var at alle skulle bli frelst, men fortsettelsen viser klart at ikke alle tok imot.

Han var ikke lyset, men han skulle vitne om lyset

Johannes var et stort vitne, et stort lys, men han kunne ikke måle seg med Jesus. Den ene var av jorden, et syndig menneske, og den andre var både sann Gud og sant menneske, uten synd.

Dersom Johannes ikke hadde vært en reflektor for «rettferdighetens sol» (Mal 4:2), så hadde hans oppgave vært umulig, og helt forfeilet. Slik månen må få sitt lys fra solen, måtte Johannes få sitt lys fra Kristus.

Slik er det for ethvert menneske. Får Jesus slippe til med sin frelse, må mørket vike og det blir «soloppgang» i hjertet.

*Bygd på notater fra
undervisningen på
Fjellhaug Misjonsskole
ved Øivind Andersen*

Sommersamling på Fossnes

– med årsmøte, 13.-17. juli 2022

Tema: «Brudgommen kommer»

Talere: Sigbjørn Agnalt, Per Bergene Holm, Lorents Nord-Varhaug, Lars Fossdal

Ledere: Reidar Heian, Dag Rune Lid, Kristian Fjære og Fredrik Thorbjørnsen.

Påmelding: André Heian
411 01 223 / andreheian@gmail.com

Siste frist for påmelding med stemmerett: 13. juni.

Opplysninger og priser på www.nll.no

Onsdag 13. juli

18.00 Samling og kveldsmat

19.30 Kveldsmøte v/Lars Fossdal

Torsdag 14. juli

08.00 Bønnemøte

10.00 Årsmøte: andakt, minneord, info m.m.

11.30 Pause med enkel bevertning

12.00 Årsmøte: Behandling av øvrige årsmøtesaker.

19.30 Vitnemøte. Andakt v/Lars Fossdal

Fredag 15. juli

08.00 Bønnemøte

10.00 Bibeltime v/Per B. Holm

11.30 Seminar (1) v/Sigbjørn Agnalt

11.30 Barnemøte v/Solveig Ellingsen

19.30 Kveldsmøte v/Lorents Nord-Varhaug

21.30 Ungdommens spørretime

Lørdag 16. juli

08.00 Bønnemøte

10.00 Bibeltime v/Lorents Nord-Varhaug

11.30 Seminar (2) v/Sigbjørn Agnalt

11.30 Barnemøte v/Marit Bergene Holm

16.00 Misjonstime v/Per Bergene Holm

19.30 Kveldsmøte v/Lorents Nord-Varhaug

Søndag 17. juli

08.00 Bønnemøte

10.30 Møte v/Lorents Nord-Varhaug

12.30 Middag og avslutning

Returadresse:
Lov og Evangelium
Skrævevegen 90,
4440 Tonstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Stevne på Laberget

4. - 7. august 2022

Talere:

Lars Fredrik Ellingsen, Bjørn Valde,
Bjarne Gjuvsland, Ingar Gangås

Torsdag

19.00

20.00

Samling og kveldsmat

Møte: Lars Fredrik Ellingsen

Tema: «Kom Jesus Kristus i hu»

Fredag

08.30

10.00

11.30

17.00

20.00

Bønnemøte

Bibeltime v/Bjarne Gjuvsland

Bibeltime v/Lars Fredrik Ellingsen

Familiemøte v/Bjørn Valde

Møte v/Ingar Gangås

Ledere:

Olav Fjære, Ivar Fiske og Olav Gangås

Påmelding:

Kirsti Fjære mobil: 936 10 617 eller
e-post:kirsti.fjaere@gmail.com

Lørdag

08.30

10.00

11.30

17.00

20.00

Bønnemøte

Bibeltime v/ Lars Fredrik Ellingsen

Bibeltime v/ Ingar Gangås

Familiemøte v/ Bjørn Valde

Møte v/Bjarne Gjuvsland

Påmeldingsfrist: 5.juli

Flere opplysninger, priser og betaling:
www.nll.no

Søndag

08.30

10.30

12.30

Bønnemøte

Møte v/Ingar Gangås

Middag og avslutning

